

Jože Kastelic | Tolmun

Slišim nemo dno vode.
V mrežo kalne sence gre
riba bela skoz tolmun.
Vrba v globokost visi.

Kaj si ti, oblak, zašel,
v mir pripodil svoj odsev
in visoke jate ptic!
Rad tolmun bi samoval.

Rada noč vanj privesla.
Jadro črno sred srca
mi razpenja noč tedaj,
vozi me v ta tihi kraj.

France Balantič | Zasuta usta

Nekje pokopališče je na hribu —
brez križev, rož, grobovi sami,
in prek razpadlega zidu rumena trta,
ki išče luč z ugaslimi rokami.

Ležim v globini tiho, tiho,
v dolini mrzel je večer in pust.
Pri meni noč je in mi sveti.
Joj, lep je molk s prstjo zasutih ust!